

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAS, JASMINE

Legăturile lui Hercule / Jasmine Mas ; trad. din lb. engleză
de Ioana Bena. - București : Librex Publishing, 2026
ISBN 978-630-353-069-7

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Nina Brătfălean
DTP: Monica Ioniță
Corector: Ana Dumitrescu

Bonds of Hercules
Copyright © 2025 by Jasmine Mas

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.
Copyright ©2026 Editura Librex Publishing.

LEGĂTURILE LUI HERCULE

Jasmine Mas

Traducere din limba engleză de Ioana Bena

Librex Publishing,
2026

Cele douăsprezece case ale Spartei

Casele Olimpene

Casa lui Zeus

Casa Herei

Casa Atenei

Casa lui Hermes

Casa lui Poseidon

Casa Demetrei

Casa lui Apollo

Casa lui Dionisos

Casele Htonice

Casa lui Ares

Casa lui Hades

Casa lui Artemis

Casa Afroditei

PROFEȚIA, PARȚIAL NEVĂZUTĂ, A SORTII

SOARTA: CÂNDVA ÎN VIITOR

Mi-am dat capul pe spate, trăgând adânc din pipă,
umplându-mi plămânii bătrâni cu fumul ierburilor.

Simboluri, numere și litere mi s-au învârtit în minte în
închipuiri fără sens – fiecare ca o picătură de apă într-un ocean
agit.

Cu ochii dați peste cap, mi-am trezit toate puterile.

M-am concentrat pe curent.

Picături strălucitoare s-au ridicat una câte una deasupra
mării învolburate și s-au desprins de ea, fiecare rostindu-și cu-
vințele către mine¹:

1 Profetația conține anagrame și o parte din cuvinte „lipsesc” (sunt ascunse).
Păstrând aceste lacune și dezlegând anagramele, textul ar suna așa:

*Cea pierdută are să schimbe ce înainte a fost,
Înlănțuită de soldații morții, devenind veșnică,
A ei lumină vindecătoare are să — pe cei — patru
—, —, Caron și Șarpele Legendelor*

Cea înălțuită are să scoată la iveală răul de dedesubt,

LIBRIS | We know books

*Cea pierdută are să schimbe ce înainte a fost,
Înlănțuită de soldații morții, devenind veșnică,
A ei mărevaloniducenăți are să — pe cei — patru
— , — , norac și Șarpele Legendelor*

*Cea înlănțuită are să scoată la iveală răul de dedesubt
De păstrătorii reemimoi zitpă, — înainte ca
Ale lor — să — valurile războiului*

*Cea monstruoasă are să dreagă și să reconstruiască
Întrucât eonul putredi îi aude — răgetul.*

Mi s-au deschis ochii.

Apa mi-a stropit fața când cerul s-a sfâșiat și-a început să plouă.

Pentru prima dată în toți anii ăștia, cuvintele criptice care mi-au fost revelate erau încă amestecate și obscure. Prezicerea incompletă era foarte agasantă prin inexactitatea ei. Și profund tulburătoare.

Pipa mi-a căzut din buzele întredeschise în timp ce îmi strângeam toga.

Asta nu putea însemna decât un singur lucru: că și altcineva putea citi cuvintele revelate.

Mai exista un spartan în viață care nu numai că avea puterea Ursitoarelor, dar avea și capacitatea rară de-a o folosi.

Se repetase un eveniment care se întâmplă o dată la o mie de ani.

Asta schimba totul.

*De păstrătorii memoriei păzit, — înainte ca
Ale lor — să — valurile războiului*

*Cea monstruoasă are să dreagă și să reconstruiască
Întrucât eonul pierdut îi aude — răgetul.*

1.

SUPRAVIEȚUITOAREA

ALEXIS: MAI, CRETA. 2100

— **N**-ar fi putut fi evitate victimele umane? întrebese încet Persefona când Hades intrase pe ușa din față, cu cizmele îmbibate de sânge purpuriu.

Hades răsese și-o sărutase pe frunte:

— Misiunea a fost un succes.

Schimbul ăsta de cuvinte a continuat să mă bântuie săptămâni întregi.

Sângele titanilor era negru.

Și el nu-i răspunsese la întrebare.

Acum mă îndepărtam încet de vastul palat al Casei lui Hades.

Construcția antică de marmură se ridica pe vârful unui deal de pe insula Creta, iar Marea Egee se întindea de jur împrejurul ei. Înspre vest, soarele apunea cu raze de un portocaliu arzător.

Insectele zumzăiau.

— Te rog, iubito, nu *trebuie* să faci asta, a șoptit Persefona.

Charlie stătea solemn lângă ea. Hydra, dragonul protector cocoțat pe umărul ei, a scos un strigăt trist, însoțit de o suflare de foc.

Flăcările străluceau în amurg.

Persefona s-a încruntat și mai tare.

A răsunat un sunet ascuțit, iar eu mi-am înclinat capul ca s-o văd mai bine.

Numai Charlie îmi cunoștea secretul: ochiul meu stâng era orb, iar urechea stângă îmi rămăsese afectată pentru totdeauna. O copilărie violentă își lăsase urmele asupra mea. Și a făcut din mine ceea ce sunt acum.

O simfonie de voci muribunde îmi răsună în cap – îi omorâsem pe toți.

Alexis, tu nu ești o ființă rea.

Numele meu adevărat era Hercule.

Ba da, ești.

Am strâns din dinți.

Nu era ceva real.

Ba da, era.

Mi-au trebuit doar douăzeci de ani ca să-mi pierd mințile.

Degetele Persefonei se albiseră încheștându-se pe brațul lui Charlie. Priveam la togile lor care fluturau în briza primăvărată – că venită dinspre mare.

Valuri întunecate începeau să se târască de-a lungul țărmului, în timp ce soarele dispărea.

Sosise noaptea.

Mi-am dat laoparte mâneca mantiei. Cu buzele arcuite într-un zâmbet forțat, mi-am plimbat ușor degetele pe tatuajul „C+A” făcut neglijent pe antebratul meu. Două brățări delicate din aur, cadoul recent al Persefonei, îmi acopereau acum încheieturile pline de cicatrici. Brățara mea de nuntă a zornăit, lovindu-se de una dintre ele.

De la înălțimea lui slăbănoagă, Charlie mi-a făcut un semn solemn din cap, iar ochii săi galbeni s-au împlânzit în timp ce a făcut gestul.

Nyx s-a foit pe sub faldurile largi ale togii mele de antrenament și mi s-a strâns în jurul pieptului mai tare decât de obicei. Fluffy Jr a scos un scâncet slab, ghemuindu-se la picioarele mele, iar legătura noastră protectoare a tremurat.

Am simțit un fior de neliniște străbătându-mi ceafa.

Toate instinctele îmi strigau să mă înfășor în jurul lui Charlie.

Într-o lume perfectă, nu m-aș fi despărțit niciodată de el. Într-o lume perfectă, aș fi fost om.

Dar nu eram.

Aici era Sparta.

Doamne, te rog, salvează-mi sufletul.

Flacăra torțelor care înconjurau intrarea palatului arunca umbre deformate pe chipurile noastre: mama, fiica și fiul nou-adoptat.

Era *mult* prea târziu pentru mântuirea mea.

— Știu exact ce simți, a răsunat vocea Persefonei.

Stătea cu picioarele goale în iarba scurtă care se încăpățâna să crească printre pietre.

— Frica și furia ta lasă un reziduu amar în pământ. Îți pot gusta... *impulsurile*.

A fost miloasă. S-a oprit înainte să dezvăluie în fața lui Charlie profunzimea rușinii mele. Dar i-am văzut expresia îngrozită a feței.

Simțea gustul delirului meu. Știa că sângele meu ucigaș mă fierbea de vie și că gândurile mele se topeau încet odată cu el.

În mintea mea, părintele John îmi arunca apă sfințită în față. „Ești posedată”, îmi șoptea el, cu ochii bulbucați de spaimă. „Ești unul dintre ei. O abominație.”

Am dat din cap solemn, în semn de aprobare.

— Alexis, revino-ți.

Vocea Persefonei vibra de putere.

M-am întors brusc la realitate.

Părintele John era undeva în Montana.

Eu hiperventilam în Creta.

Cei binecuvântați și cei blestemați, sub aceleași stele.

— Alexis, *te rog*, m-a îmboldit Persefona.

Buclele ei blonde s-au ridicat sub coroana de lauri aurii – își folosea puterile ca să comunice cu pământul.

Mama ei era Demetra, dar tatăl ei era Iasion, o creatură întunecată și înfricoșătoare, despre care se spunea că avea putere asupra plantelor – iar ea semăna cu el.

Persefona era blândă și grijulie, dar puterile ei erau *terifiante*.

În cazul de față: eu îmi pierdeam mințile, iar ea simțea la propriu asta.

În ultimele luni petrecute în Creta – evitându-i pe Satana și pe Răul Întruchipat (soții mei) și încercând să găsesc o fărâma de sănătate mintală (încă o caut) – am aflat că ideea larg răspândită potrivit căreia insula ar aparține Casei lui Hades era greșită. Nu Hades deținea Creta.

Ci Persefona.

Legătura lor matrimonială transformase puterile Persefonei în ceva insidios.

Ea le cufundase adânc în solul stâncos și revendicase pământul insulei. Putea *simți* la propriu fiecare persoană, animal și plantă care ajungea pe el. Cu cât cineva rămânea mai mult acolo, cu atât Persefona îl simțea mai clar.

Nu o puteai înșela niciodată.

De aceea, cu excepția părinților mei, insula era pustie.

Nimeni din Sparta nu o vizita. *Niciodată.*

— Ești atât de tulburată de emoții urâte, fiica mea... Te rog, nu le lăsa să te ghideze, a spus încet Persefona, alegându-și cu grijă cuvintele. Poți trăi aici în siguranță – lupta ta poate lua sfârșit.

Buclele ei s-au ridicat și mai sus, sfidând gravitația.

— Federația *nu* te poate obliga să participi la Adunarea Morții, a spus ea, în timp ce Hydra a scos un alt răget cu flăcări portocalii. Nu te pot lua de pe pământul ăsta.

Focul dragonului i-a luminat dragostea din ochi.

— Trăiește în siguranță – fii *mai bună* decât cei care ți-au făcut rău.

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost o viață liniștită și simplă pentru Charlie și pentru mine. Mâncare, un pat și un acoperiș deasupra capului. Libertatea de a-mi petrece zilele învățând și studiind.

Ceea ce îmi oferea ea era raiul.

Dar după douăzeci de ani în lumea asta plină de durere, am acceptat, în sfârșit, adevărul. Nu eram făcută pentru o viață ușoară – eram menită să-i fac să sufere pe cei care-mi făcuseră rău.

Sparta avea să învețe asta.

Am să-mi folosesc puterile sau am să mor încercând. *Cel mai probabil, va fi a doua variantă.*

Pocăința și răzburarea erau despărțite de o muchie ascuțită ca briciul, iar eu deja mă apropiam de ea.

Vocea Persefonei a răsunat iar cu putere:

— Dacă o să mergi pe calea asta, Alexis, n-o să fie ușor. Prețul pe care îl va plăti sufletul tău va fi mare – dar eu *cred* în tine. Poți să-l plătești. Doar că nu o să ieși la fel din asta. Amintește-ți... lumea noastră nu este una blândă.

Mi-am tras gluga noii mantii peste coroana de rubine ascuțite.

— Nici a mea n-a fost.

Pierdusem deja totul: libertatea, moralitatea și *umanitatea*.

Sufocată de teama asta existențială, m-am îndepărtat de Persefona și de Charlie, grăbindu-mă să cobor dealul înainte să-mi pierd curajul. Fluffy Jr alerga lângă mine, o pată neclară de blană zburlită.

La marginea peluzei, mă aștepta Hades. Cerber stătea lângă el, iar toate cele trei capete i s-au întors spre mine, cu limbile atârând. Coada i se agita de bucurie.

Fluffy Jr a sărit peste el și s-au rostogolit împreună pe iarba – amândoi aveau cam aceeași mărime.

Hades a dat din cap, privindu-le giumbușlucurile.

Ceața cea neagră îi învăluia în spirale insidioase pielea palidă și toga lungă și neagră; noi voci din puterea lui se alăturau corului.

— Ea nu înțelege cum este, a spus Hades încet, rupând tăcerea. Puterea ei nu este... *agitată*, ca a noastră. Noi ne-am născut pentru luptă.

A întins mâna spre mine – m-am îndepărtat, clătânându-mă. Nu mi-ar fi făcut niciodată rău, dar lecțiile învățate în ani de abuz erau greu de uitat. Când cineva se apropia brusc de tine, te fereai. *Întotdeauna.*

Hades și-a lăsat mâna în jos, iar ochii lui întunecați s-au aprins de furie – ceața s-a îngroșat în jurul nostru și lumea s-a cufundat în frig –, țipetele s-au intensificat.

A expirat, iar ceața lui țipătoare s-a retras.

Apa se izbea de stânci – sunetele insulei au revenit.

Hades și-a strâns buzele.

— Amintește-ți ce te-am învățat în ultimele luni: supraviețuirea în Sparta ține numai de putere și frică. Trebuie să înveți să-ți accepți și să-ți stăpânești sentimentele mai... complicate. Nimeni nu se teme de cei sănătoși la cap.

Am dat din cap, dar simțeam că acel cap era al altcuiva.

— Există doar două căi pentru spartanii ca noi, a continuat blând Hades. Fie fugim de ceea ce suntem cu adevărat, fie ne ascuțim și devenim... legende.

Ochii lui negri ardeau de intensitate.

— Noi suntem cei care modelează Sparta, a spus el. Puterea ta este otravă – vei excela în Competiția Gladiatorilor.

Îmi doream să plâng.

Hades a continuat cu vehemență.

— Nu ai de ce să te temi de Adunarea Morții. Ești fiica mea. Ei vor ajunge să se teamă de tine.

Hades a zâmbit melancolic.

— Sângele nostru, al amândurora, curge în venele tale.

S-a uitat cu dragoste înapoi spre deal, unde stătea Persefona.

— Ești copilul nostru miraculos.

Am încercat să zâmbesc, dar buzele nu m-au ascultat.

Nu vreau să fac asta.

Hades și-a îndreptat toga lungă.

— Ai toate armele?

Cu degetele tremurânde, am bătut ușor în tocul cel nou de piele de la șold și am dat din cap.

— Și îți amintești tot ce ți-am spus despre vânatoarea Adunării Morții? m-a întrebat el. Este doar o inițiere.

— C-cred că da.

— Perfect.

Hades și-a trosnit gâtul.

— Abia aștept să te văd luptând vara aceasta în Colizeu, fiica mea.

Trebuie să fac asta.

O să-i fac pe soții mei să plătească pentru că m-au prins în capcană.

Hades s-a apropiat.

— Tu și cu mine suntem doi dintre cei mai periculoși spartani de pe pământ. Dar pericolul nu înseamnă nimic fără putere, iar puterea nu există fără teamă... Fă-i să se teamă de tine, fiica mea.

Vocea i-a coborât cu o octavă, de parcă mi-ar fi dezvăluit un secret perfid.

— Ce te-am învățat? Repetă-mi. Pentru ultima oară, înainte să sărim.

Mă privea, așteptând un răspuns.

— Nimeni nu se teme de cei sănătoși la cap, am spus cu buzele amorțite.

Tu ești deja acolo – și nimeni nu se teme, în afară de tine.

— Nu uita asta, a spus Hades, întinzându-mi mâna și privindu-și cu insistență brațul întins.

Mi-am așezat mâna tremurândă peste a lui, iar tentaculele puterii sale malefice mi-au înfășurat antebrațul, strângându-mă.

Casa lui Hades era sinonimă cu răul, iar eu eram fiica ei preferată.

— Domus.

Vocea lui Hades s-a estompat și în jurul nostru a explodat întunericul.

Bum!

Peisajul s-a schimbat.

Pentru a doua oară în viața mea, am pășit în Iad.

De data aceasta, am mers de bunăvoie.

Fumul se ridica în jurul picioarelor mele în lumina palidă a lunii care se strecura printre copacii acoperiți de zăpadă, iar o briză glacială ne flutura togile. Hades mi-a dat drumul la braț și s-a tras la o parte.

O clădire dreaptă, lungă, neagră ca smoala, se ridica discret în umbra copacilor încărcăți de zăpadă – avanpostul neoficial al Adunării Morții.

Șase asasini htonici stăteau în fața ei.

Locația: Siberia.

Mi s-au zburlit toate firele de păr de pe corp.

Doi dintre bărbați păreau deosebit de sângeroși. Mi-au aruncat priviri piezișe, tăioase ca niște cuțite.

Acum trei luni m-au așezat pe un altar. Au îngenunchat în fața mea, venerându-mi trupul cu buze moi și atingeri pline de respect.

Acum, menite să mă pedepsească, din ei se revărsau valuri de vitriol, mai mușcător decât vântul înghețat. Erau zei furioși care se prefăceau a fi oameni.

Fugi ca să-ți salvezi viața, îmi striga vocea interioară.

Dar eu nu mai voiam să fug.

Mi-am îndreptat spatele, le-am imitat postura rigidă și m-am prefăcut că nu mai eram intimidată de htonici.

URBIS | We know

Sub tricourile negre și pantalonii cargo li se ghiceau tocurile armelor de sub braț și de pe coapse.

Pe cap purtau căști spartane.

Războinici antici îmbrăcați ca ucigași moderni, pregătiți să-l inițieze pe un nou adept al cultului.

Eram pregătită.

Nu, nu ești.

Am ignorat vocea rațiunii; nu era loc pentru ea aici.

Montana rurală m-a pregătit pentru două lucruri: să-mi vând organele pe piața neagră și să trăiesc într-o sectă. Dintr-un motiv sau altul, vremurile întunecate erau un teren fertil pentru participarea incomodă la activități periculoase în grup.

Nyx s-a strecurat pe sub toga mea.

— E atât de frig, încât aș vrea să mor, a șuierat ea, într-o demonstrație de tărie mentală menită să mă inspire.

Hades s-a mișcat ușor lângă mine. Cerber, stoic și calm, a rămas la picioarele lui.

În schimb, Fluffy Jr a început să scormonească în zăpadă. Cu urechile ciulite, a apucat capătul unui băț, apoi l-a înghițit cu totul.

Nu acum.

Toată lumea privea cum protectorul meu se îneca și tușea.

În cele din urmă, tocmai când mă pregăteam să intervin, a regurgitat bucata de scoarță pe jumătate mâncată și s-a uitat la mine dând din coadă.

Dumnezeu dă cele mai grele bătălii celor mai puternici soldați ai Săi.

M-am rugat să mor.

S-a auzit un râs batjocoritor și familiar.

M-am uitat în jur, înainte să-mi amintesc de ce n-ar fi trebuit s-o fac.

Doamne, Dumnezeule.

Diavolul îmi ascultase rugăciunea.

Ochii lui albaștri ca gheața s-au întâlnit cu ai mei, iar temperatura din pădure a scăzut brusc. Gerul și-a înfipt ghearele în pieptul meu.

Buzele lui Caron au schițat un zâmbet de prădător.

FURIA. Tatuajul se vedea clar pe gâtul lui palid.

Sânge uscat îi păta gura; unghiile îi erau vopsite în negru; tocurile armelor se etalau obscen pe coapsele puternice și pe liniile sculpturale ale pieptului lui; brațul drept îi era acoperit de un tatuaj – desenul întunecat al oaselor scheletului oglindind ceea ce se afla sub piele.

Timpul a încetinit.

— Iubito, a murmurat el încet, fără ca vreun sunet să-i părăsească buzele pătate de sânge. Am ajuns *acasă*.

Inima mi s-a oprit.

Colaps cardiovascular complet.

Uitasem cum era când îi întâlneam privirea; uitasem cum îmi înghețau celulele de o teroare abjectă, în timp ce un instinct animalic profund îmi striga să *fug cât mai departe de el*; uitasem cum mă saluta batjocoritor de fiecare dată când sărea în Corfu.

Acum îmi aminteam.

— Bună, carissima, a murmurat Caron în tăcere.

Postura lui era ostilă, expresia, de-a dreptul sfidătoare.

Carnivorelor le place să se joace cu prada.

Vânătorul stătea în fața mea, o creatură capabilă de o depravare spurcată, și voia un singur lucru.

Pe mine.

Am privit în jos, amețită de panică și întorcându-mă ușor, astfel încât el să rămână în unghiul meu mort.

Căuta o slăbiciune, disperat să profite de ea. Pentru el, asta nu era altceva decât o demonstrație de putere.

Nu trebuie să afle niciodată despre ochiul și urechea mea.

Doi câini infernali stăteau ghemuiți la picioarele lui Caron, iar oasele lor tot apăreau și dispăreau, de parcă ar fi fost defecte. Flăcări albastre le dansau în orbite.

Nu ar fi trebuit să fie vizibili.

— Alexis, a rostit o voce de bariton, dulce ca mătasea. *Uită-te la mine.*

L-am ascultat.

Ochii negri ai lui Augustus mi-au parcurs corpul de sus până jos, *mângâindu-l*, căutând să vadă dacă aveam răni.

Numele meu plutea între noi în aerul înghețat – trei silabe scurte –, dar el reușise să-l facă să sune ca un blestem dintre cele mai depravate. Așa făcea mereu.

LRDIS

We know

Ochii lui negri ca miezul de noapte s-au înfipt într-ai mei – am icnit.

Expresia lui Augustus era *plină de lăcomie*.

Părul alb-negru îi cădea liber pe spate, cu şuvițele fluturând în jurul umerilor lați. Marginea roșie a cicatricii îi ieșea de sub casca spartană.

Tendoanele gâtului îi erau încordate.

Pericol, a strigat o voce subconștientă, în timp ce pulsul îmi bătea nebunește în urechi.

Augustus și-a activat puterile htonice, iar albul ochilor lui a devenit sângeri.

Părea *extaziat*.

Lângă el, Caron și-a lins încet buzele.

Lumea s-a estompat și am rămas doar noi trei, adunați în pădurea înzăpezită – răufăcătorii periculoși și soția lor refractară. O triadă de abilități letale.

Puterea absolută corupe absolut. Nici măcar Lord Acton nu și-ar fi putut imagina puterea depravată a htonicilor.

O picătură de sânge a căzut de pe genele lui Augustus, i s-a prelins pe obraz ca o lacrimă și a dispărut sub casca lui spartană. *Nu mai văzusem niciodată un htonic făcând asta.*

O să-mi invadeze mintea și o s-o facă bucăți.

Un frison de teroare mi-a străbătut șira spinării. Îmi pătrunsese în minte în timpul creuzetului și își impusese voința asupra mea. Ar putea s-o facă din nou.

FUGI!

Augustus era un monstru.

La fel și tu.

Poco a țipat, înfășurându-și labele negre în jurul gâtului lui Augustus în timp ce se cățara pe umărul lui. Mustățile de raton îi tremurau și ochii negri îi scânteiau.

Augustus nu s-a mișcat. M-a privit doar cu ochii plini de sânge.

Cu degetele amorțite, mi-am frecat pieptul, unde-mi vibra noua legătură matrimonială – cea care trebuia să ne întărească puterile. Aceeași legătură care crease puterile terifiante ale Persefonei.

Augustus și Caron erau două forțe de neînving. Nu aveam unde să fug de ei, nu aveam unde să mă ascund ca să nu mă

găsească în cele din urmă – și nici măcar Creta nu era un loc sigur.

Simțeam asta până în măduva oaselor.

Privind în jur, m-am concentrat pe *orice altceva* în afară de cei doi zei întunecați legați de sufletul meu.

Ramurile foșneau în vânt.

Brusc, mi s-a făcut pielea de găină, pentru că nu doar soții mei se uitau la mine.

Ahile și Patro stăteau lângă ei, privindu-mă cu o intensitate care se apropia de nebunie.

Mentorii mei.

Ahile mă privea pieziș, cu o țigară atârând între grilajele botniței lui. Fumul i se ridica în jurul feței, iar ochii sângerii îi străluceau prin volutele cenușii. Cu părul strâns pe spate și cu vântul MOARTE tatuat pe articulațiile degetelor, era o prezență arzătoare în pădurea înghețată.

Nero, lupul lui monstruos, negru și păros, stătea ascultător lângă el, cu aceeași privire aprinsă.

Patro mi-a zâmbit arogant, sprijinindu-se ușor de iubitul lui. Poppae, jaguarul lui elegant, cu ochii de smarald strălucitori, și-a mișcat coada înainte și înapoi.

O presiune sufocantă mi-a încleștat gâtulejul. Mi-am atins gâtul într-un gest de apărare.

Prădători peste tot.

Mi-am întors privirea în altă parte.

Hermos și Agatha stăteau la capătul rândului – două creaturi întunecate, cu sânge htonic undeva în ascendența lor.

Hermos era un gorgon infam. Agatha era o empusă, o creatură metamorfică rară, care se hrănea cu bărbați.

Asta m-a inspirat.

Bum!

Am țipat când ceva uriaș a sărit în poiană.

O femeie călare pe un cal negru monstruos, în jurul căreia pluteau picături sângerii, mi-a râs în față.

Artemis.

Ochii albaștri sticloși mă priveau de sus, de la înălțimea nasului aristocratic, iar aerul din jurul ei era *literalmente* saturat de